

Küçük Ayının Tavşan Arkadaşı



Jane MEADOW

Küçük Ayının Tavşan Arkadaşı

Jane MEADOW



Güneşli bir ormanda, Bruno adında küçük bir ayı yavrusu uyandı. Tüyleri sıcak açık kahverengi ve yumuşacıktı, büyük koyu gözleri parlıyordu. Koşmayı, yuvarlanmayı ve kahkahalar atmaya çok severdi. Bugün orman ona daha da özel hissettiriyordu. Yapraklar fısıldıyor, güneş ışınları dans ediyordu. Bruno büyük yastıklı patilerini gerdi ve esnedi. 'Ne harika bir gün, macera için!' dedi.



Bruno eğrelti otlarının arasında zıpladı ve kır çiçeklerini kokladı. Sığ bir dereye su sıçrattı ve yumuşak yosunlarda yuvarlandı. Her şey onu mutlu ediyordu. Bir ağaç gövdesine sarıldı ve kıkırdadı. 'Merhaba orman!' diye seslendi. 'Ben Bruno ve oynamaya hazırım!' Sesi uzun yeşil ağaçların arasında yankılandı. Yakınlarda bir yerde, küçük bir tavşan onu duydu ve bir çalının arkasından dışarı baktı.



Tavşanın adı Rosie'ydi. Yumuşak gri tüyleri, beyaz bir göğsü ve içi pembe uzun kulakları vardı. Kahverengi gözleri nazik ve tetikteydi. Rosie sessiz yerleri ve yumuşak sesleri severdi. Bruno'nun yüksek sesi ona ulaştığında, pembe burnu seğirdi. Yapraklı bir eğreli otunun arkasına saklandı ve hiç kıpırdamadı. 'Bütün bu gürültüyü kim yapıyor?' diye merak etti.



Bruno bir alının zerinden dıřarı ıkan iki uzun kulak fark etti. 'Bir arkadař!' diye bağırdı ve zerinden atladı. Yeri sarsan bir gmbrtyle yere indi. 'Merhaba! Ben Bruno! Hadi oynayalım!' Rosie'nin gzleri kocaman aıldı. Kulakları dimdik oldu. Hızla bir adım geri zıpladı. Bruno yaklařmaya alıřırken byk patileri yine gmbrdedi. 'Bekle!' diye seslendi, ama Rosie oktan arkasını dnmřt.



Rosie kabarık beyaz kuyruğunu bir sallayıpta çalılarının arasına daldı. Bruno onun gidişini izledi. Yuvarlak kulakları sarktı. 'Yanlış bir şey mi yaptım?' diye sordu geçen bir mavi kuşa. Mavi kuş yumuşakça cıvıladı. 'Çok gürültülüydün,' dedi. 'Tavşanlar sessizliği sever.' Bruno bir kütüğün üstüne oturdu. Büyük kalbi ağırlaştı. Her şeyden çok bir arkadaş istiyordu.



Bruno, Rosie'nin kocaman gözlerini ve hızlı zıplayışını düşündü. 'Onu korkuttum,' dedi sessizce. 'Çok heyecanlıyım.' Uykuya daldığında annesinin ne kadar yumuşak konuştuğunu hatırladı. 'Belki de nazik olmalıyım,' dedi. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Sonra ayağa kalktı. 'Rosie'yi yine bulacağım,' diye karar verdi, 've ona sessiz yanımı göstereceğim.'



Bruno ormanda yavaşça yürüdü. Güm güm ayak vurmadı, bağırmadı. Yosunların üzerine yumuşakça bastı ve dinledi. Eğreli otlarının altından gelen hafif bir hışırtı duydu. Yaprakların arkasından baktı. Rosie oradaydı, bir yonca yiyordu. Uzun kulakları seğirdi. Başını kaldırdı ve dondu. Bruno kıpırdamadı. Sadece küçük, yumuşak bir gülümseme gösterdi. 'Merhaba,' diye fısıldadı. 'Gürültülü olduğum için özür dilerim.'



Rosie'nin burnu seğırdi. Kaçmadı. Bruno olduğu yerde oturdu. Büyük patileri çimenlerin üzerindeydi. Sesini alçak tuttu. 'Kulaklarını seviyorum,' dedi. 'Çok uzun ve güzeller.' Rosie gözlerini kırıştırdı. Kimse ona bunu söylememiştir. Minicik bir zıplayışla biraz yaklaştı. Bruno'nun gözleri yuvarlak ve nazikti. Sabırla bekledi. Orman çok sessizleşti.



Rosie biraz daha yaklaştı. 'Önceden çok gürültülüydün,' dedi küçük bir sesle. Bruno başını salladı. 'Biliyorum. Heyecanlanıyorum. Ama ben de sessiz olabilirim.' Burnunu hiç ses çıkarmadan nasıl oynatabildiğini gösterdi. Rosie kıkırdadı. Bu minik, yumuşak bir kıkırtıydı. Bruno'nun içi ferahladı. 'Yanına oturabilir miyim?' diye sordu. Rosie yavaşça başını salladı.



Böylece Bruno, Rosie'nin yanına yoncaların arasına oturdu. Koşmadılar, bağırmadılar. Bir kelebeğin uçuşunu izlediler. Bruno burnuyla işaret etti. 'Bak,' diye fısıldadı. Rosie daha iyi görmek için yaklaştı. Kelebek bir çiçeğe kondu. Hiç kıpırdamadılar. Rosie'nin kulakları gevşedi. Bruno kendini sakin ve mutlu hissetti. Bu, gürültülü oyundan bile daha iyiydi. Uzun, sessiz bir süre birlikte oturdular.



Bruno bir oyun oynamak istedi. Çok düşündü. 'Küçük bir dal kulesi yapmaya ne dersin?' diye yumuşakça önerdi. Rosie'nin gözleri parladı. 'Bunu severim,' dedi. Bruno küçük dallar topladı, Rosie onları dikkatlice üst üste dizdi. Kule sallandığında Bruno nefesini tuttu. Düşmedi. Rosie gülümsedi. 'Nazik olmakta iyisin,' dedi. Bruno'nun kabarık kuyruğu mutlu bir şekilde sallandı.



Rosie içinde sıcak, sakın bir duygu hissetti. Patileri kaçmak istemiyordu. 'Yanında kendimi güvende hissediyorum,' dedi Bruno'ya. Bruno'nun koyu gözleri parladı. 'Sevindim,' dedi. 'Her zaman nazik olmaya çalışacağım.' Bruno'nun bulduğu sulu bir meyveyi paylaştılar. Rosie minik ısırmalar aldı. Bruno kocaman bir ısırık aldı. İkisi de sessizce güldü. Güneş gökyüzünde ilerledi ve orman yumuşak bir şarkı mırıldandı.



Ondan sonra Bruno ve Rosie her gün buluştu. Uzun ağaçların altında sessiz oyunlar oynadılar. Dere için yaprak kayıklar yaptılar. Mantarları saydılar ve kuş şarkıları dinlediler. Bazen Bruno unutup bağırmaya başladı. Sonra kendini tutup fısıldadı: 'Eyvah!' Rosie kıkırdardı. 'Sorun değil,' derdi. 'Öğreniyorsun.' Ve nazik oyunlarına geri dönerlerdi.



Bir öğleden sonra genç bir geyik yanlarından geçti. Tedirgin ve utangaç görünüyordu. Rosie öne zıpladı. 'Sorun değil,' dedi yumuşakça. 'Bruno naziktir.' Bruno hiç kıpırdamadan oturdu ve gülümsedi. Geyik bir adım yaklaştı. Kısa süre sonra üçü sessiz bir saklambaç oyunu oynuyordu. Bruno bir ağacın arkasına saklandı ama yuvarlak göbeği dışarı taşı. Herkes kıkırdadı. Orman arkadaşlarla doluydu.



Güneş batmaya başladığında Bruno, Rosie'yi yuvasına kadar götürdü. 'Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim,' dedi. Rosie'nin burnu mutlulukla seğirdi. 'Nazik olduğun için teşekkür ederim,' diye yanıtladı. Yarın yine buluşmaya söz verdiler. Bruno onun içeri zıplayışını izledi. Kalbi büyük ve sıcacık hissetti. Yavaş ve sessizin de en az gürültülü ve hızlı kadar eğlenceli olabileceğini öğrenmişti.



Bruno alacakaranlıkta eve doğru seke seke gitti. Güm güm ayak vurmadı. Yumuşak patıkaya hafifçe bastı. Tüyleri solan ışıktaki parlıyordu. Rosie'nin minik kıkırtısını ve sakın kahverengi gözlerini düşündü. 'Nazik oyun güven inşa eder,' dedi kendi kendine. 'Ve güven en iyi arkadaşları yaratır.' O günden sonra, ayı yavrusu ve tavşan, huzurlu orman evlerinde her gün sessiz maceralar paylaştılar.